

Arrest

nr. 103 892 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VROMBAUT, die loco advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de hoofdstad Kabul. U bent een Hindoe van etnische origine. Omwille van de oorlogssituatie in Afghanistan bent u nooit naar school kunnen gaan. U en uw moeder bleven bijna altijd in jullie huis in de wijk Qala-i Fatullah. Uw vader is een achttal jaar geleden overleden. Uw broer trouwde enkele jaren geleden en woonde sindsdien op een u onbekend adres in Kabul. Nu u en uw moeder er alleen voor stonden, werd de situatie nog

moeilijker. Moslims, die wisten dat jullie alleenstaande vrouwen waren, vielen jullie lastig, gooiden stenen naar jullie huis en dreigden ermee u mee te nemen. Uw moeder leende geld opdat u het land zou kunnen verlaten. Een smokkelaar bracht u via Jalalabad naar Peshawar (Pakistan). Via een u verder onbekende reisweg bent u naar België gereisd. Op 27/04/2011 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

In België woont uw tante G.(...) S.(...) D.(...) (O.V. 5.541.654). Sedert 2009 verblijft zij in België met haar man. Voorheen woonden zij in India. U bent hier gehuwd met één van haar drie zonen, G.(...) G.(...) (O.V. 5.901.854, CGVS 06/12274). De asielaanvraag van uw huidige partner werd op 17/06/2008 geweigerd door het Commissariaat-generaal. Op 10/02/2009 weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hem de status van vluchteling en subsidiaire bescherming. De twee broers van uw partner, G.(...) P.(...) K.(...) (O.V. 4.496.547, CGVS 95/19042) en G.(...) G.(...) K.(...) (O.V. 4.681.099, CGVS 97/16907), werden respectievelijk in 1996 en in 2000 in België als vluchteling erkend. Op 03/03/2012 werd uw dochter, A.(...) G.(...), in Kortrijk geboren.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de situatie voor u en uw moeder ondraaglijk was. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u mogelijks van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerm minst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen van beide landstalen machtig bent. U verklaart geen Pashtou of Dari te spreken (CGVS, p.4). U verklaart ook dat u het Dari en het Pashtou niet begrijpt (CGVS, p.7). De enige woorden Dari die u zegt te spreken, zijn de namen van de dagen en de namen van de maanden (CGVS, p.7). Dat uw kennis van het Dari (en het Pashtou) quasi nihil is, is een eerste opmerkelijke vaststelling die erop wijst dat u niet in Afghanistan gewoond heeft.

Verder is tijdens het gehoor gebleken dat uw geografische kennis van Afghanistan en van de stad Kabul bijzonder gering is. Zo kent u behalve Pakistan geen buurlanden van Afghanistan. Of landen als Iran en Tadzjikistan grenzen aan Afghanistan, kan u niet bevestigen (CGVS, p.9). Zelf kan u geen andere buurlanden van Afghanistan noemen (CGVS, p.9). Gevraagd naar andere provincies van Afghanistan kan u er geen noemen, zelfs niet als het Commissariaat-generaal u enkele voorbeelden (Nangarhar en Paktia) geeft om u op weg te helpen (CGVS, p.6). Geconfronteerd met namen als Logar, Laghman en Maidan Wardak (CGVS, p.8,9), blijken deze namen u niets te zeggen, terwijl dit volgens de informatie drie provincies zijn die aan de provincie Kabul grenzen. Ook dit is hoogst merkwaardig voor iemand die beweert haar ganse leven in de Afghaanse hoofdstad gewoond te hebben. Gevraagd naar namen van districten van de provincie Kabul blijkt dat u ook hiervan geen namen kan geven, ook niet als het Commissariaat-generaal voorbeelden als Qarabagh, Paghman en Istalif geeft (CGVS, p.6). U noemt in dit verband Baghe Bala (CGVS, p.6) maar dat is een wijk in de stad Kabul. Namen als Bagrami en Chahar Asyab, eveneens districten van de provincie Kabul, zeggen u niets (CGVS, p.12). Het

is overigens opmerkelijk dat de Afghaanse benamingen voor provincie en district (wolyat en woleswali), u evenmin bekend lijken (CGVS, p.6). Verder meent u dat Herat, volgens de info een stad in het westen van Afghanistan, in Kabul ligt (CGVS, p.9). Ook dit mag zeer erg verbazen. Eveneens meent u dat Mazar-i Sharif, de hoofdstad van de noordelijke provincie Balkh, in Kabul gelegen is (CGVS, p.9). Dit alles is bijzonder merkwaardig en bevestigt dat aan uw herkomst uit Afghanistan geen geloof kan worden gehecht.

Nog tijdens het gehoor kon worden opgemerkt dat uw geografische kennis van de stad Kabul eveneens zeer beperkt is. U weet bijvoorbeeld niet hoe de rivier heet die door Kabul stroomt (CGVS, p.6). Uiteraard is dit de Kabul rivier. Diverse bekende plaatsen in de hoofdstad Kabul kent u al evenmin. Baghe Zanana (CGVS, p.10) en Baghe Babur (CGVS, p.5), twee bekende parken, kent u niet of kan u niet situeren. Als u gevraagd wordt of er een park in de buurt is, zegt u dat dit er niet is, terwijl uit de info blijkt dat het grote Share Naw Park veel dichterbij Qala-i Fatullah ligt dan het Wazir Akbar Khan hospitaal dat u wel zegt te kennen (CGVS, p.5). Voorts weet u niet dat Qala-i Fatullah een wijk in het tiende district van Kabul is (CGVS, p.7.). Gevraagd naar wijken in de nabijheid van Qala-i Fatullah, noemt u slechts Taimani en Wazirabad (CGVS, p.4). Namen van wijken die volgens de info op kortere afstand van Qala-i Fatullah gelegen zijn, zoals de aangrenzende wijken Sher Pur (CGVS, p.4), Share Naw (CGVS, p.5) of Kolola Pushta (CGVS, p.10), zegt u niet te kennen of situeert u op zeer ruime afstand. Namen van scholen in uw wijk zijn u onbekend. Ook als het Commissariaat-generaal het Lycee Zarghona vernoemt, weet u niet dat dit een belangrijke school is in uw wijk Qalay Fatullah. Bibi Mahru kan u vreemd genoeg evenmin situeren (CGVS, p.5), hoewel Qala-i Fatullah aan de voet van deze heuvel ligt. Makrorayan, een andere bekende wijk in Kabul, zegt u niets (CGVS, p.5). Het Intercontinental Hotel kent u evenmin (CGVS, p.12), hoewel dit reusachtig hotel in 1969 het eerste internationale luxehotel was dat de deuren opende in Afghanistan en in 2011 het toneel werd van een aanval waarbij eenentwintig doden vielen. Ook Darulaman, het indrukwekkende maar zwaar beschadigde paleis even buiten de stad, kent u niet (CGVS, p.6). Dat u plaatsen als Darulaman, het Intercontinental Hotel, Bibi Mahru en Baghe Babur niet kent, is zeer opmerkelijk daar dit stuk voor stuk zeer gekende locaties zijn. Uw zeer beperkte kennis van de stad toont nogmaals aan dat u niet in Kabul heeft gewoond.

Voorts dient te worden gewezen op het feit dat u onvoldoende op de hoogte blijkt van de politieke situatie in uw beweerde regio en land van herkomst. Als u gevraagd wordt of u behalve president Karzai nog namen van bekende Afghanen kent, noemt u (slechts) Mollah Omar, Rabbani en Ahmad Shah Massoud (CGVS, p.8). Ten eerste kan worden opgemerkt dat dit mensen zijn die vooral in het verleden een rol van betekenis hebben gespeeld. Bovendien blijkt de informatie die u over deze personen heeft, bijzonder karig en in strijd met de aanwezige informatie. Zo stelt u dat Ahmad Shah Massoud een leider van de Taliban was en dat hij om die reden gehaat wordt door de moslimbevolking (CGVS, p.8). Dit is geheel onjuist. Massoud was een van de belangrijkste tegenstanders en wordt in Kabul als een held beschouwd. Zijn beeltenis is alomtegenwoordig en hij wordt elk jaar op 9 september, de dag dat hij vermoord werd, herdacht. Ook Rabbani is volgens u een leider van de Taliban (CGVS, p.8), terwijl deze man met de Noordelijke Alliantie de Taliban actief heeft bestreden en in 2011 bij een door de Taliban opgeëiste zelfmoordaanslag om het leven werd gebracht. Dat u zich omtrent deze personen dusdanig vergist, mag eveneens verbazen. Ook mensen die in een recenter verleden actief waren in de hoofdstad, zoals de burgemeester Younus Nawandesh en de gouverneur Din Mohammad (2005-2009), kent u niet (CGVS, p.11). De naam Abdul Ahad Sahebi, de vorige, van corruptie verdachte, burgemeester, zegt u ook niets (CGVS, p.11). Ook Abdullah Abdullah (of Dr Abdullah), de belangrijkste opponent van Karzai bij de voorbije presidentsverkiezingen, is u onbekend (CGVS, p.8), evenals Pritpal Singh (CGVS, p.11), nochtans een van de twee kandidaten van de Hindoes en Sikhs bij de parlementsverkiezingen van 2010.

Nog andere verklaringen tijdens het gehoor bevestigen dat u niet in Afghanistan gewoond heeft. Zo lijkt u nauwelijks te weten welke bevolkingsgroepen er in Kabul wonen. Gevraagd naar de etnische samenstelling in uw stad, heeft u het over moslims, Taliban, Sikhs en Hindoes (CGVS, p.7). Vervolgens maakt u, behalve de Hazara's, melding van "Gulbudin" en de "mujahedin" (CGVS, p.8). Dit soort verklaringen zijn zeer merkwaardig. Als u gevraagd wordt of er Tadzjieken wonen in Kabul, zegt u dit niet te weten (CGVS, p.8). Nochtans toont de informatie aan dat 45% van de bevolking van Tadzjiekse origine is. Voorts is het opmerkelijk dat u meent dat er drie talen gesproken worden in Afghanistan, met name Farsi, Pashtou en "Afghaans" (CGVS, p.7). Een inwoner van Afghanistan zou toch moeten weten dat het Afghaans geen taal is. Verder kent u wel de maanden van het Afghaanse jaar maar u meent ten onrechte dat hamal (de eerste maand) en jauza (de derde maand) wintermaanden zijn (CGVS, p.10), terwijl de lente begint op 1 hamal. De lente situeert u dan weer in de maanden mizan, akrib en qaus (CGVS, p.10), terwijl uit de info blijkt dat dit de herfstmaanden zijn.

Voorts gevraagd naar incidenten die er in de afgelopen jaren geweest zijn in Kabul, kan u er zich geen enkel herinneren (CGVS, p.10). Voorts zou u thuis wel een televisietoestel hebben gehad maar u kan zich slechts twee televisiezenders herinneren (CGVS, p.9). Als u gevraagd wordt of u telefoonmaatschappijen in Afghanistan kent, noemt u Roshan en "Bismil Afghan" (CGVS, p.9), waarmee u wellicht Afghan Besim bedoelt. Doorheen het gehoor is gebleken dat u ook met tal van aspecten van het dagelijkse leven in Afghanistan, niet of onvoldoende vertrouwd bent.

Ook het feit dat u geen enkele informatie over uw reisweg wenst te geven, versterkt het vermoeden dat u vanuit een ander land dan Afghanistan naar België bent gereisd. U zegt dat u eerst via Jalalabad naar Peshawar reisde. Het is zeer merkwaardig dat een Afghaanse de zeer bekende grensovergang in Torkham niet kent (CGVS, p.4). U zou vervolgens naar een luchthaven op vijf uur rijden van Peshawar gegaan zijn maar u beweert niet te weten welke luchthaven dit was. Evenmin zegt u te weten waar het vliegtuig dat u in deze luchthaven nam, u naartoe bracht (CGVS, p.3). Ook over het vervolg van uw reisweg zegt u helemaal niets te weten (CGVS, p.3). U stelt niet te weten waar een tweede vliegtuig u naartoe bracht (CGVS, p.3). U voegt er aan toe dat u ook niet weet met welk paspoort of onder welke naam of nationaliteit u deze reis maakte (CGVS, p.4). Gelet op de veiligheids- en identiteitscontroles die bij binnenkomst op een luchthaven systematisch worden gevoerd, is dergelijke voorgehouden onwetendheid niet geloofwaardig. Dit alles versterkt de bedrieglijkheid van uw asielaanvraag alleen maar.

Zo u al ooit in Afghanistan gewoond heeft, blijkt uit bovenstaande minstens dat u reeds sinds zeer lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Tijdens het gehoor is inderdaad gebleken dat aan uw problemen met moslims geen geloof kan worden gehecht. Uw verklaringen over deze feiten zijn immers bijzonder vaag. U stelt dat mensen stenen naar jullie huis gooiden en dat mensen u wilden meenemen. Wie de mensen waren met wie jullie dergelijke problemen hadden, kan u nergens verduidelijken. Bovendien wordt uw relaas op geen enkel moment concreter dan dit. Dit bevestigt alleen maar dat de geloofwaardigheid van jullie verklaringen nihil is.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 17 december 2010. Hierin wordt gesteld dat volgens een aantal berichten hindoes en sikhs te maken krijgen met 'societal discrimination, harassment and, in some cases, violence'. UNHCR stelt dat leden van minderheidsgroeperingen zoals de hindoes en de sikhs 'may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case'. De loutere vaststelling dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/ sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Temeer daar er zoals hierboven uiteengezet aan de asielmotieven die u aanbrengt, geen geloof kan worden gehecht.

Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel, zoals gestipuleerd in het artikel 5 van de Kwalificatierichtlijn van 29 april 2004, onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerm minst het geval.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de

Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uw taskara betreft een document dat in maart 1989 werd uitgereikt en dat bijgevolg geen bewijs levert voor uw verblijf in Afghanistan in de afgelopen decennia.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in de gevallen dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft aan die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht door een onjuiste feitenvaststelling en een onjuiste motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakt volledig abstractie van de persoonlijkheid van verzoekster en de context waarin zij is opgegroeid. Verzoekster is

een verlegen jonge vrouw die sinds de dood van haar vader acht jaar geleden alleen met haar moeder samenleefde. Uit angst voor bedreigingen verlieten beide vrouwen nauwelijks het huis. Ook voor de dood van haar vader is verzoekster nooit naar school geweest omwille van de oorlogssituatie. Het is dan ook niet opmerkelijk dat verzoeker zeer weinig weet over het Afghaans openbaar leven, de politiek en aardrijkskunde. Het is een feit dat, zelfs in Europa of België verblijvende, erkende vluchtelingen geen enkele notie hebben van het Europees land waar ze dikwijls zeer lang verblijven indien ze niet naar school gaan of werken, zoals in het geval van verzoekster. Ook met betrekking tot de onwetendheid van verzoekster omtrent haar reisroute vergeet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de context waarin verzoekster is gevlucht. Verzoekster is gewoon de smokkelaar gevolgd, op een reis waarin ze gebukt ging onder psychische druk en enorme vermoeidheid.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht. Verzoekster heeft tijdens het gehoor door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nooit echt de kans gekregen om de angst voor haar eigen leven te staven, aangezien ze in hoofdzaak gebombardeerd werd met detailvragen over de Afghaanse samenleving. De onwetendheid van verzoekster werd vervolgens in de verkeerde context geplaatst, waarna eenvoudig besloten werd dat verzoekster bedrieglijke verklaringen aflegde en aan de rest van haar verhaal ook geen geloof diende te worden gehecht. Deze motivering kan niet voldoende daadkrachtig zijn om te besluiten dat verzoekster geen gegronde individuele vrees heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveert niet of minstens onvoldoende waarom er geen schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag zou zijn. Verzoekster ondervond problemen met de moslimmeerderheid binnen haar land, gelet op haar geloofsovertuiging als Hindoe. Gelet op het regime van de taliban zijn al duizenden Hindoes op de vlucht geslagen uit angst dat de taliban nog meer dood en vernieling zou zaaien in hun gezinnen. Uit een rapport van de UNHCR blijkt dat het aantal Hindoes en Sikhs in vergelijking met tien jaar geleden van 50000 naar 1000 is herleid en dat zij, vooral in Kabul, worden gemarteld, onmenselijke behandelingen moeten doorstaan en op vlak van economie in hun vrijheid worden beperkt. Verzoekster verwijst ook naar verschillende brieven en artikelen omtrent de situatie van Hindoes en Sikhs in Afghanistan. De macht van de taliban is overheersend en verzoekster kon niet bij enige overheidsinstantie terecht om bescherming te krijgen. De moeder van verzoekster ging immers tweemaal langs bij de politie, maar deze weigerde haar te helpen.

3.2. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift de volgende documenten toe: een rapport van de UNHCR van juli 2011, drie brieven van verschillende associaties van Afghaanse Sikhs en Hindoes en een aantal artikelen met betrekking tot de toestand in Afghanistan voor de sikh/hindoe minderheden.

3.3. De Raad is van oordeel dat verzoekster haar afkomst uit Afghanistan niet aannemelijk maakt. Verzoekster vertoont een uiterst gebrekkige kennis van Afghanistan en Kabul, en haar verklaringen komen niet overeen met de informatie die desbetreffend is opgenomen in het administratief dossier. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster niet vertrouwd is met Pashtou of Dari, de twee landstalen in Afghanistan (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4 en 7). Bovendien stelt zij meermaals dat een van de meest gesproken talen in Afghanistan 'Afghaans' is (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 8). Tevens weet verzoekster, met uitzondering van Pakistan, geen enkel buurland van Afghanistan te noemen en kan zij niet bevestigen of landen als Iran of Tadzjikistan aan Afghanistan grenzen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Ook kent verzoekster geen enkele andere provincie in Afghanistan en zeggen plaatsen als Logar, Laghman en Maidan Wardak haar niets, hoewel dit volgens de informatie in het administratief dossier provincies zijn die aan Kabul grenzen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6, 8 en 9). Daarnaast kent verzoekster geen districten in Kabul (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6 en 12) en stelt zij verkeerdelijk dat Herat, volgens de informatie in het administratief dossier een stad in het westen van Afghanistan, en Mazar-i-Sharif, de hoofdstad van de noordelijke provincie Balkh, in Kabul gelegen zijn (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Ook Kabul zelf, waar verzoekster altijd zou gewoond hebben (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2), blijkt verzoekster geenszins te kennen. Zo weet verzoekster niet hoe de rivier noemt die in Kabul stroomt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6), kan zij de parken Baghe Babur en Baghe Zanana niet situeren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5 en 10) en stelt zij dat het park Share Naw ver weg is, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat dit veel dichterbij is gelegen dan het hospitaal van Wazir Akbar Khan dat zij wel in de buurt van Qala-i Fatullah, waar verzoekster beweert gewoond te hebben, situeert (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4 en 5). Bovendien kent verzoekster de aangrenzende wijk Sher Pur niet (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4) en situeert zij de aangrenzende wijken Share Naw en Kolola op verre afstand (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5 en 10). Ook de school Lycee Zarghoona en de heuvel Bibi Mahru in Qala-i Fatullah kent verzoekster niet (stuk

4, gehoorverslag CGVS, p. 5-6), noch de wijk Makrorayan (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5) of het bekende Intercontinental Hotel (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12).

Tevens legt verzoekster foutieve verklaringen af omtrent de door haar genoemde bekende Afghanen. Zo stelt zij dat Ahmad Shah Massoud en Rabbani leiders van de taliban zijn (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8), hoewel zij volgens de informatie in het administratief dossier net tegen de taliban streden. Massoud wordt bovendien als held aanzien in Kabul en wordt elk jaar herdacht op 9 september, de dag dat hij vermoord werd, in tegenstelling tot wat verzoekster stelt, met name dat hij door de moslims als heel slecht wordt aanzien (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Daarnaast kent verzoekster Abdullah Abdullah, die bij de vorige verkiezingen als belangrijkste opponent van president Karzai gold, niet (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Evenmin kent zij de huidige, Younus Nawandesh, of vorige, Abdul Ahad Sahedi, burgemeester van Kabul (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Ook Pritpal Sikh, volgens de informatie in het administratief dossier een van de twee Sikh kandidaten bij de parlementsverkiezingen in 2010, is verzoekster onbekend (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Overigens weet verzoekster niet of er Tadzjieken in Kabul wonen terwijl 45% van de inwoners van Kabul van Tadzjiekse origine is (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8), stelt zij foutief dat hamal en jauza wintermaanden zijn (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10) en zijn de maanden die verzoekster opnoemt als zijnde de lentemaanden in werkelijkheid de herfstmaanden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10). Ten slotte is het niet aannemelijk dat verzoekster geen enkel incident kan noemen dat de afgelopen jaren in Kabul plaats had (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10).

3.4. Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat in Europa of in België verblijvende erkende vluchtelingen dikwijls geen notie hebben van het Europees land waar ze dikwijls zeer lang verblijven indien ze niet naar school gaan of werken en amper het huis verlaten, stelt de Raad dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat van een kandidaat-vluchteling wel degelijk kan verwacht worden dat hij coherente verklaringen aflegt omtrent zijn land van herkomst. Waar verzoekster er in onderhavig verzoekschrift op wijst dat zij nooit naar school is geweest omwille van de oorlogssituatie, toont zij overigens niet aan dat ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat zou zijn om haar leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Zelfs van een persoon die ongeschoold is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen. In tegenstelling tot wat zij voorhoudt betreffen het geen detailvragen, doch elementen uit het dagelijks leven in Afghanistan en Kabul. Waar verzoekster stelt dat zij op de reis gebukt ging onder psychische druk en vermoeidheid, stelt de Raad dat ook dit geen afdoende verklaring is voor haar onwetendheid met betrekking tot haar beweerde land van oorsprong. De Raad stelt overigens vast dat iedere asielzoeker bloot staat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit kan echter geen factor zijn die hem verhindert om correcte verklaringen af te leggen omtrent zaken uit het dagelijkse leven in Afghanistan en doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

De verwijzing naar en toevoeging van documenten en rapporten omtrent de situatie van sikhs en hindoes in Afghanistan aan het verzoekschrift volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft, gezien zij haar afkomst niet aannemelijk maakt, hieromtrent in gebreke.

3.5. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoeksters beweerde (recente) herkomst uit Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan haar asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat uit een rapport van UNHCR blijkt dat het aantal Hindoes en Sikhs in vergelijking met tien jaar geleden van 50000 naar

1000 is herleid en dat zij, vooral in Kabul, worden gemarteld, onmenselijke behandelingen moeten doorstaan en op vlak van economie in hun vrijheid worden beperkt en zij verwijst naar verschillende brieven en artikelen omtrent de situatie van Hindoes en Sikhs in Afghanistan, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoekster maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over haar afkomst uit Afghanistan zodat er evenmin duidelijkheid is over haar feitelijke herkomst.

Verzoekster verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot haar profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op haar rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoekster geen reëel zicht biedt op haar nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert zij de Belgische overheden immers haar reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412 (c)).

De door verzoekster neergelegde documenten, met name het rapport van de UNHCR van juli 2011, de drie brieven van verschillende associaties van Afghaanse Sikhs en Hindoes en de artikelen, omtrent de situatie van Sikhs en Hindoes in Afghanistan zijn, gelet op het voorgaande dan ook niet dienstig.

3.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

3.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF